

Колискова для ведмедів

Василь Чухліб

Цілий день перебиралися Ведмеді до нової хати. Тато з мамою переносили меблі, посуд, а ведмедик Клиш-Клиш — свої іграшки.

— Чи нічого не забулися? — час від часу перепитував тато.

— Та наче все взяли, — відповідала мама.

Коли нарешті полягали спати, вона побажала:

— Спокійної ночі вам на новому місці!

Але чомусь нікому не спалося.

Тато Ведмідь крутився на печі, кректав: "Щось мені жарко тут".

— То, може, постелити на підлозі? — сказала Ведмедиха. Але й там Ведмідь не міг заснути.

— Може, відчинити двері, щоб вітерець повівав?

Відчинили двері й вікна, а сон не йшов.

І Клиш-Клиш перевертався в ліжечку.

— Мамо, подушка тверда! — жалівся він.

— Ось я підіб'ю тобі подушку. Ой, яка пухкенька! Спи.

— Мамо, хтось у вікно заглядає!

— Та це місяць зійшов.

І довго так переверталися Ведмеді з боку на бік, аж тут почулося від порога:

Мене ніхто не бачить,

Удень не помічає.

Та уночі, одначе,

Я всім потрібен, знаю.

— Ой, хто це? — злякався Клиш-Клиш.

А Ведмідь підхопився з підлоги.

— А ви й забулися про мене? Ну, так я сам прийшов. Заждіть, зараз влаштуюся на новому місці, — сказав хтось співуче.

І через хвилику з підпідччя полинула тиха, заколисуюча пісенька.

— Мамо, тату, та це ж Цвіркун із нашої старої хати! — зрадів Клиш-Клиш.

— Я ж питав: чи нічого не забулися? — добродушно пробурчав Ведмідь.

А Цвіркун усе цвіркотів — і м'якшала Клиш-Клишеві подушка, і прохолодніше ставало Ведмедеві, і спокійніше — Ведмедисі. Солодкий сон охопив усю родину.